

Una llauna

S'acosten les festes de final de curs de les escoles. Que no ens passis res. Les de la guarderia dels meus fills petits eren insuperables. Als tres anys van disfressar els nens amb tupès i ulleres de sol i els van fer representar una estranya escena de seducció en què les nenes, pintades i amb faldilla curta, els refusaven mentre sonava *Love me tender*. Molt educatiu. Mal gust a part, el que sol fallar a les festes de final de curs és la qualitat: obres de teatre que no s'acaben mai, actors que no s'han après el text i concerts en què els petits pianistes amb prou feines toquen *En Joan*

petit quan balla amb un sol dit. Hi ha la idea que una festa de final de curs, ja se sap, és això, i que graciosos que estaven els nens. Però jo sóc de l'opinió que són la base de la cultura, molt més que les escoles de música i de teatre o que les entitats culturals de tota mena. I que no tenen per què ser una llauna.

Per això, en les dues ocasions en què he vist la cantata que, de fa uns anys, l'Auditori de Barcelona encarrega cada any a un músic i a un lletrista diferents, i que assagen durant tot l'any centenars de nens, he celebrat que algú apliqui criteris d'exigència i de qualitat en aquesta

OPINIÓ

A LA CIUTAT

La cantata escolar educa els nens en el bon gust i la feina ben feta

mena d'actes. La cantata escolar no deixa de ser una festa de final de curs de la classe de formació musical. I no només està bé la música i el text, sinó que són magnífiques les coreografies i la direcció escènica. Però el millor de tot són les veus dels nens: se saben les cançons, afinen i, sobretot, emocionen, en una clara demostració que amb assajos i amb rigor es poden aconseguir resultats excel·lents. I no hi ha res més emocionant que la veu de cinc-cents nens cantant alhora.

La cantata educa en el bon gust i en la feina ben feta. És als antípodes de la condescendència amb què tractem

la gran majoria de festes de final de curs. ¿Per què som exigents amb els trencats, les capitals de comarca de Catalunya o l'ús de la ce trencada i som tan benèvols amb les festes de final de curs?

En un intercanvi cultural entre escoles vaig tenir ocasió de comparar la festa de final de curs d'una escola musical catalana amb una de Txèquia. Sense paraules. Endevineu quin dels dos països té més músics a les orquestres europees, més públic a les sales de concert i més quartets d'aficionats que toquen per divertir-se.

DILLUNS
FRANCESC
ORTEU

DIMARTS
MONTSE
VIRGILI

DIMECRES
DAVID
CIRICI

DIJOUS
MARINA
ESPASA

DIVENDRES
ENRIC
GOMA

DISSABTE
ANNA
PUNSODA

DIUMENGE
ANNA
MANSO